

oorkomt, in
feit, dat de
mt, er altijd
beleving, enz.
tot het ob-
n, en zonder
beleving van
ogelijk.
eit, dat men
nwoordelijk-
durend over
f wordt ge-
voor de ver-
eigen daad.
er een beter
individu uit
gehele ver-
en menschen
an bepaalde
congresseert,
elt" immers
oordelijk is
me verband

en inzinking
et geconsta-
h van onzen
die van voor

nk gekregen.
ien bijklaak
id te gemak-

od is, komt
oor het aan-
J. W.

g 27 Maart.
amerika was,
rvinding van
om het den
een eigenlijk
schrijven. De
eldirecteuren
nlijke kracht
alt er geen
en, ook niet
Als men zijn
my room is
et heeft wel
dien iemand
toet hij niet
strek nemen
reek ver van
ar een goed
muren zijn
ateriaal, dat
orlaant, maar
rdt gedempt.
arin alle ge-
ezig zijn. En
vertoek, nog-
dt het hotel
Meestal stelt
, waar in de
ze licht kan
njust. Heer-
kamer. Zij
tje met den
r bleef niet

oorloven in
Theological
igde ik daar
noeten label-
is even kost-
ngelsch aan-
ij nagevolgd.
itische oplei-
professoren
aar Fosdick,
uitgang" niet
s besproken.
t van 't Union
in de achter-
de toren van
oltooide kerk
er zichtbaar.
v-York in de
skyscrapers
id herleiden
heid in deze
ond. Fosdick
in twijfel, of
val zal zijn.
is hij er niet
n de drukste
enschenstijpe
t land, waar
een riet, dat
wordt, maar
s van sterker
egenover het
aarop de ge-

bouwen van de Columbia-Universiteit zich bevin-
den, een van de beste en grootste uit Amerika.
Beide, Universiteit en Seminarie, staan tot elkander
in zeker rapport, maar de band is niet stevig.
Men vindt dat ook elders in Amerika. De Theolo-
gische Fakulteit is prijsgegeven en veranderd in een
Seminarie. De nadeelen daarvan zijn niet gering
te achten. De theologie is buiten de officiële
wetenschap geplaatst. Ze kan haar invloed op
andere fakulteiten niet doen gelden. En insoover
kan men er in de tegenwoordige omstandigheden
vrede mee nemen, als de Universiteiten bijna geheel
aan het ongeloof ten prooi zijn gevallen en een
enkel Seminarie nog orthodox is. Wanneer dit een
fakulteit was, zou de senaat der Universiteit over
haar wel en wee te beslissen hebben en zou zij
zeker de grootste tegenwerking ondervinden. Men
kan zich verblijden over het feit, dat in Amerika
voor het Hooger onderwijs geen kosten worden
gespaard en dat het beste nog niet goed genoeg
wordt geacht, maar wie de innerlijke verhoudingen
nagaat, wordt niet idealistisch gestemd.

New-York, Vrijdag 28 Maart.

Duitsche wijsheid rijmde:

Rasten nie
Und hasten nie
Sonst hast Du die
Neurasthenie."

Als deze wijsheid op algemeene geldigheid aan-
spraak kon maken, moesten alle New-Yorkers stellig
aan neurasthenie lijden. De waarschuwing „rasten
nie" hebben zij niet nodig. Want zij brengen hun
tijd allerminst in ledigheid door. En de waar-
schuwing „hasten nie" is boter aan de galg ge-
smeerd. Want alles leeft als in galop. De verkeers-
regeling is er voorbeeldig. In een stad als Londen
heeft men niet lang te vertoeven of men ziet er
een ongeluk gebeuren. Hier evenwel kan men dagen
rondlopen, zonder dat men ooggetuige is van
eenig ongeval. De auto's vliegen als losgelaten
jachtvonden. Een paar blokken verder worden zij
weer als aan den halsband vastgehouden. Maar
zoodra zijn ze niet weer los, of ze schieten vorder.
Een autotocht geeft hier een sensatie als van een
jacht. Maar hij oefent u ook in geduld. Om zich
snel te bewegen, behoeft men geen taxi te nemen.
Dan kan men beter van den „subway", den onder-
grondschen spoorweg of den „elevated", den via-
dukt spoorweg gebruik maken. Eigenaardig is het,
dat de menschen aan den eerste de voorkeur geven.
De ondergrondsche treinen zijn overvol, de boven-
grondsche moeten slechts matig bezet zijn. In de
subway-treinen wordt voor de bovengrondsche
sterke reclame gemaakt. Waarschijnlijk worden
beide beheerd door één maatschappij, die er voor-
deel van zou trekken, wanneer de subway wat
onlast werd. De New-Yorkers schijnen evenwel
tegen de suggestie van deze reclame volkomen
bestand, om niet te zeggen, gehard. De voetgangers,
die hier nog lang geen uitgestorven menschen-
geslacht vormen, hebben heel wat grooter moei-
lijkheden te overwinnen, dan in de Leidsche straat
te Amsterdam. Zij steken steeds de straat recht
over, maar moeten dikwijls lang wachten voor
het verkeerssein hun veiligheid waarborgt. Daarom
wagen zij zich dikwijls tusschen de rijdende auto's
in. Dikwijls snorren de wagens vóór en achter hen
heen, maar zoodra ze een gaping zien, zijn ze in
een paar sprongen aan den anderen kant. Toch
zien ze er heelemaal niet neurasthenisch uit. Men
krijgt den indruk, alsof het haasten tot hun dage-
lijksche lichaams oefeningen behoort. Geen spier op
hun gelaat vertrekt, wanneer ze in een hachelijke
positie verkeerden. En het moet toegestemd: de rem-
men van de auto's werken perfect en de chauffeurs
weten zich ertoe te bedienen. Het is haast
niet te gelooven op wat korten afstand ze kunnen
stoppen. Zoodat men zich ten laatste afvraagt:
hebben alle menschen hier stalen zenuwen?

Een kort uitstapje aan den overkant van den
Hudson deed zien, hoeveel er hier in de laatste
vijf jaar is verbeterd. Toch verwondert het, dat in
de nabijheid van zulk een wereldstad nog zoo
grote stukken land onbebouwd liggen. Wat de
natuurlijke ligging aangaat kon New-York in schoon-
heid Budapest evenaren, indien de kunstzinnigheid
er zoo domineerde als in de hoofdstad van Hongarije.
Maar hier voert „business" het hoogste
woord. Wel valt er soms een streven waar te
nemen om „business" en „schoonheid" te ver-
eenigen. Het gelukt ook wel eens een keer. Maar
meestal niet. Technische vaardigheid wint het van
aesthetische prestatie.

New-York, Zaterdag 29 Maart.

Op reis naar Princeton openbaarde Amerika zich
voor mij opnieuw als het land der verrassingen.
In het Pennsylvania-station, misschien het enige
gebouw uit New-York, waarvan men de bouw-
en installatiekosten niet durft noemen — anders
wordt bij elk bouwwerk van eenige betekenis of
elk voorwerp, waarop men trotsch is, dadelijk mee-
gedeeld, hoeveel het gekost heeft — omdat die zoo
bijzonder hoog liepen, werd ik getroffen doorschit-
terend orgelspel. De hooge hal met zijn prachtige
akoestiek leende zich tot zulk een muziekuitvoering
uitermement. Geen radio-installatie zond dit orgel-
concert uit, maar op een der galerijen stond een

heusch orgel, dat bespeeld werd door een virtuoos.
Op zijn program stond alleen klassieke muziek af-
gewisseld met een geestelijk lied. Zoo werd b.v.
ten gehoor gebracht het ook ten onzent overbe-
kende „The holy City". En het was alsof een wel-
dadige rust over de reizigers kwam. Velen stonden
tot kort vóór het vertrek van hun trein stil te
luisteren. Het was hun aan te zien, dat zij ge-
noten. Wie zou er in Europa op zulk een ge-
dachte zijn gekomen? De Nederlandsche stations
leunen er zich niet zoo toe. Maar in het buitenland,
b.v. in Antwerpen, waar men ook een hal heeft, al
is die niet van Amerikaansche afmeting, zou het
wel kunnen. Een eigenaardig volk, de Amerikanen.
Telkens wordt men gefraspeerd door zijn frissche
ideeën.

Door een bijna Hollandsch landschap voerde de
trein in korten tijd naar Princeton. Van verre zijn
de torens der Universiteitsgebouwen te zien. Prin-
ceton is op ende op Universiteitsstad. Zonder de
Universiteit zou het van weinig of geen betekenis
zijn. Bij mijn vorig verblijf in Amerika bezocht
ik het tweemaal. Den eersten keer in het midden
van den zomer. Het stadje was uitgestorven. Nau-
welijks was er een draaglijk restaurant te vinden.
Maar nu is het vol leven, al ziet men ook slechts
enkele studenten op straat. Het heele complex Uni-
versiteitsgebouwen staat naar Amerikaanschen trant
op een zoogenaamden „campus", een uitgestrekt
en afgezonderd terrein. Het is een stad in de stad,
terwijl het op andere plaatsen een stad is buiten
de stad. Een Universiteit moet licht en ruimte
hebben en niet alleen vrij zijn van den staat —
want de meeste Amerikaansche Universiteiten zijn
„Vrije" Universiteiten, maar ook vrij van de min
of meer drukke omgeving. De gebouwen staan niet
tegen elkander geplakt, maar elk op een terrein
door groote grasruiten van elkander gescheiden,
welke den studenten gelegenheid geven tot allerlei
soort van lichaams oefening. Daarenboven is er nog
een „gymnasium", dat met ons „gymnasium" niets
gemeen heeft, maar een plaats is voor gymnastische
oefeningen, een uitgestrekt stadion en... een kunst-
matig meer. Toen Carnegie eens een bezoek bracht
aan Princeton, maakte een dame, die met Carnegie
aan tafel was gezeten, van het psychologisch mo-
ment gebruik, om er de aandacht van den multi-
miljoenaar op te vestigen, dat Princeton geen
„lake", geen meer bezat. Carnegie begreep en liet
er een graven. Daarbij werd gebruik gemaakt van
een soort heek, breder dan onze beken, maar
even ondiep. En lustig slaan thans de roeispanen
der studenten op het water. Het geeft aan Prince-
ton een groote attractie.

Princeton, Zondag 30 Maart.

Aan Princeton-Seminary bestaat nog altijd de
gewoonte des Zondags in de „kapel" een aca-
demie-preek te houden. Vroeger bestond dit insti-
tut in ons land ook. In den loop der tijden werd
het afgeschaft. In Amerika hield het stand. Zonder
nu de diepere oorzaken na te gaan, waarom men
ten onzent met dit gebruik heeft gebroken, kan
dit als een van de dingen aangemerkt, waarin
Amerika conservatief is. Vooral op het gebied van
het Hooger onderwijs houdt men zich gaarne aan
de traditie. In een land zonder traditie is dit zeer
wel te verklaren. Ook leent het akademie-wezen
er zich beter toe. Woont bij ons het meerendeel der
studenten bij de burgers in, in Amerika vormen
de studenten een afgezonderd geheel. Daar heeft
ieder een plaats in een zoogenaamde „dormitory",
wat eigenlijk beteekent een plaats om te slapen.
Dit heeft in Princeton een bijzondere betekenis.
Inderdaad worden daar geen spijzen genuttigd. Daar-
voor gaan de studenten naar een van de restau-
rants, verschillend naar het goed gevulde van hun
beurs. Toch dienen hun kamers wel tot andere
doeleinden dan om zich in de armen van Morpheus
te werpen. Ze bieden een uitstekende gelegen-
heid om te studeeren. Ik bezocht eenige malen de
grote „Alexander-hall". De kamers hebben daar
een ruimte, waarnaar menig student bij ons be-
geerig zou nijken. Daar was ook Dr Burggraaf
ingekwartierd, die mij vele diensten bewees en
steeds in de weer was om de drukke correspon-
dentie voor mij waar te nemen. Ook „instructors",
leeraars, vinden daar een onderkomen.

Hij, die de academie-preek houdt, leidt niet den
geheelen dienst, ten minste niet, als hij een vreem-
deling is. Een der nieuwe hoogleraren, Dr Black-
wood, nam den „vóórdienst" was. De ook in ons
vaderland bekende Dr Geerhardus Vos, een man
van grooten naam in de theologische wereld van
Amerika, introduceerde mij bij de studenten. Wat
hij bij die gelegenheid sprak, zal ik maar niet
weergeven. Hij bewees mij werkelijk te veel eer.
Overigens was ik er zeer over verheugd, dat hij
weer in zulk een goede conditie verkeert. Langen
tijd is hij lijdende geweest. Maar nu is hij niet
alleen in staat om zijn eigen colleges waar te
nemen, maar gaf hij ook een deel der colleges, hier
„lectures" genoemd, van professor Caspar Wis-
per Hodge, die sinds geruimen tijd ziek was. Hoe-
wel Amerikaan geworden, is hij toch nog met
mystieke handen aan zijn vroeger vaderland ge-
bonden.

In het Engelsch te preeken of redevoeringen te
houden, stelt bijzondere eischen. Zelfs voor ge-

boren Engelschen en Amerikanen staat de uitspraak
der woorden niet vast. Ieder man van studie maakt
dan ook ijverig gebruik van Webster's woordenboek.
En verschillende dagbladen hebben dagelijks een
rubriek over correct Engelsch.

HEPP.

Hemelvaart- en Pinksterzangen uit de nieuwere dichtkunst

De steeds gevolgde gewoonte getrouw, ontleenen
we ook nu aan de dichtkunst eenige zangen, die
gestemd zijn op de gelegenheid van den tijd. En
dan vereenigen we ditmaal de verzen, die betrek-
king hebben op de herdenking van Christus' hemel-
vaart, met het Pinksterdicht, dat naar de orde
van den dag in dit nummer thuisbehoort.

In een der vorige jaargangen hebben we al eens
gewezen op den cyclus van Pinksterzangen uit den
bundel „Feesten van het jaar" van W. A. P. Smit.
Aan dit drietal gaan vooraf twee bijeenbehoorende
Hemelvaartsverzen, die, tijn van vorm en klank,
eveneens onze rustige aandacht ten volle waard zijn.
Eerste beschrijft het feit van den hemelvaart
zelf:

Daar waren Engelen gedaald,
Als witte wolken in hun vlucht,
En hebben Jezus ingehaald
In 't eindeloos geheim der lucht.

Zij voerden Hem voorbij den glans,
Die als metaal ligt uitgespreid
En die begrenst den hemeltrans
Van menschelijke zichthaarheid.

En verder nog — doorheen de baan
In den bevrozen ruimtenacht
Van sterren, die te branden staan
Als vuren van een trouwe wacht —

En verder — tot den zachten schijn
Van het onnoemelijke Licht,
Waar Engelen gebogen zijn
Hun vleugels vouwend voor 't gezicht.

En het tweede, direct hierbij aansluitend, heeft
tot object van beschouwen den mensch, die de
getuige van dezen Hemelvaart wordt geacht:

En wij? Wij zijn als bloemen, Heer —
De vroege bloemen, die men vindt
In nat en ongestuimig weer
Te beven op den kouden wind.

De zon was eenmaal mild geweest —
En had de luchten zoo doorluid,
Dat hen tot bloeien op zijn feest
Een groot verlangen heeft gestuud.

Nu heffen zij hun wit gezicht
En zoeken, of de hemel klaart —
Maar wolken dragen hun gewicht,
Als groote vogels, zonder vaart.

En tóch — hoe kil de wind ook woei
Of regen in hun harten glom —
Zij dragen uit hun schaamlen bloei
Naar hem, die komt — hun Bruidegom!

Den Pinksterzang ontleenen we ditmaal aan de
de wat oudere christelijke poëzie van Willem de
Merode, over wiens waardevol werk we al her-
haaldelijk hebben gesproken. In den bundel „De
Donkere bloei", die in 1926 verscheen, maar verzen
uit onderscheiden perioden van de Merodes dichter-
lijke werkzaamheid omvat, vinden we een vers
van vierregelige strophen, dat precies past op de
Pinksterviering van dit jaar.

't Is ditmaal een late Pinkster. De blijde bloei van
de Lente is reeds over zijn hoogtepunt heen en
het alom fleurende groen van boomen en velden
praalt in zijn vollen zomerdos. Door zulk een laten
Pinkster is ook het vers geïnspireerd, dat we,
juist daarom, willen weergeven:

Laat Pinksteren.

Wij zeiden: morgen zomerweder!
En beidden U, o Geest van vuur.
Gij druppeldt als regen neder
En laafdet harten en natuur.

Door Uw beestel is 't zaad ontsproten,
't Is opgewassen door Uw kracht.
Het is in bloeien uitgeschoten
De halmen buigen zwaar van dracht.

Alleen mijn hart, die dorre stengel,
Hoe mild en malsch Gij hem begoot,
Verlooft noch blad, noch bloemgebengel,
De taaië stok blijft grauw en dood.

Och, dring diep in de onvruchtbare aarde,
En stijg snel in den staal omhoog.
Het minste bloeien in de gaarde
Is nog zeer dierbaar in Uw oog.